

Arrest

nr. 333 284 van 25 september 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 mei 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2023 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.2. Op 25 april 2023 ontvangt de verzoekende partij een F-kaart. Zij verkrijgt het verblijfsrecht als stiefdochter van Y.B.M.-J., van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 17 juni 2024 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt op haar verblijfsadres bij Y.B.M.-J.

1.4. Op 18 februari 2025 richt de verwerende partij aan de verzoekende partij een schrijven met de mededeling dat *“(u)it het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet langer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon op basis van wie ze verblijfsrecht heeft bekomen. Ze wordt verzocht, in het kader van een onderzoek naar het behoud van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet*

van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie.” Het schrijven vermeldt onder meer ook “In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

1.5. Op 22 mei 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zij werd op 17.03.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 25.04.2023 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als stiefdochter van de Belgische Y.B.M.-J. (...) ((...)) met wie zij zich vestigde.

Op 06.03.2024 werd het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen uit het vreemdelingenregister.

Blijkens inlichtingen ingewonnen bij de stad Aalst zou betrokkene plotsklaps de gezinswoning verlaten hebben.

Zulks werd ook aan de politie gemeld. Betrokkene zou nog met haar zus hebben gebeld, twee dagen na haar vertrek, maar liet daarna niets meer van zich horen. Op 17.06.2024 werd betrokkene ambtshalve afgevoerd.

Er werd haar op 18.02.2025 per brief de mogelijkheid gegeven om haar persoonlijke situatie te duiden nu bleek dat ze niet langer gevestigd zou zijn met de Belgische referentiepersoon. Betrokkene heeft echter geen details gegeven over de omstandigheden waarin zij de woning van de referentiepersoon verliet. Wel kan op basis van de stukken die zij heeft voorgelegd worden vastgesteld dat ze in de nachtopvang heeft verbleven en thans leefloon ontvangt. Betrokkene staat ingeschreven op een referentieadres. Er kan echter niet blijken dat zij op de één of andere manier nog afhankelijk zou zijn van mevrouw Y.B. (...). In weze is zij volledig afhankelijk van het Belgische sociaal vangnet. Betrokkene heeft geen eigen inkomsten, geen vast adres, geen familiaal of sociaal netwerk waarop zij kan terugvallen.

Aldus is het niet onredelijk te stellen dat zij sedert 06.03.2024 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 18.02.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 13.03.2025. Betrokkene heeft naar aanleiding van onze brief de volgende stukken voorgelegd:

- Attest ontvangen leefloon
- Verblijfsattest nachtopvang
- Verslag GTB
- Inschrijvingsformulier Nederlandse Lessen

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Er werden na 31.03.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Zij werd op 17.03.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15 op vertoon van een visum D-B20. Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit het dossier dat er sedert 06.03.2024 geen afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en haar Belgische stiefmoeder. Betrokkene is sedert dan niet meer met de referentiepersoon gevestigd. Ze is bijgevolg geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest met mevrouw Y.B. (...).

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. Aldus zijn de gevallen onder 2° en 3° niet op haar van toepassing.

Betrokkene kan zich niet beroepen op het geval onder 4°. Met “bijzonder schrijnende situaties” in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet worden immers situaties bedoeld waarbij het bewijs wordt geleverd van het bestaan van intra-familiaal geweld tijdens het huwelijk of de wettelijke samenwoning (cf. GwH 07.02.2019, nr. 2019/17, punt B.11.4). Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht echter als stiefdochter van een Belg en valt dan ook niet onder het toepassingsgebied van deze bepaling.

Zij voldoet aldus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene werd op 17.03.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Nu dus iets meer dan twee jaar geleden. Zij verblijft dus nog niet zeer lang in het Rijk.

Gezien betrokkene nog maar een tweetal jaar in België verblijft en zij het grootste deel van haar leven in Kameroen heeft vertoeft, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Kameroense maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Kameroen dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Uit het dossier kan niet blijken dat betrokkene thans tewerkgesteld is of een zelfstandige activiteit voert. Integendeel, blijkens de voorgelegde stukken ontving betrokkene vanaf 06.12.2024 leefloon. Uit het verslag van het Gespecialiseerd Team Bemiddeling van 28.03.2025 blijkt dat betrokkene onvoldoende het Nederlands machtig is om reeds tewerkgesteld te worden en dat ingezet dient te worden op het aanleren van de regiotaal. Dit betekent dat betrokkene minstens voor de nabije toekomst nog ten laste zal zijn van de staatsfinanciën wat geenszins noopt tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zo gaven we reeds aan dat betrokkene onvoldoende Nederlands kent. Zij schreef zich wel in voor taallessen, maar voor zover uit de door haar overgemaakte stukken blijkt werden deze nog niet met vrucht gevolgd. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ondanks haar twee jaar durende verblijf in België heeft betrokkene dus nog maar de eerste prille stappen gezet in haar cultureel integratieproces. Betrokkene is volledig afhankelijk van het sociaal opvangnetwerk. Zij heeft geen job, geen familiaal netwerk waarop ze kan terugvallen, staat ingeschreven op een referentieadres en ontvangt leefloon. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals reeds werd uiteengezet verliet betrokkene in maart '24 de gezinswoning. Sedertdien lijkt ze er helemaal alleen voor te staan. Ze maakt geen gewag van gezinsleden waarmee ze een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben, noch kan uit het dossier blijken dat betrokkene een relatie heeft met een in België verblijvend persoon. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Naast een theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar eerste middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd.

(...)

14. (...)

In casu heeft de DVZ haar motiveringsplicht geschonden aangezien zij niet is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens en deze niet correct heeft beoordeeld zodat zij in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

15. Verzoekster verwijst in het bijzonder naar de volgende passages uit de bestreden beslissing:

“Er werd haar op 18.02.2025 per brief de mogelijkheid gegeven om haar persoonlijke situatie te duiden nu bleek dat ze niet langer gevestigd zou zijn met de Belgische referentiepersoon. Betrokkene heeft echter geen details gegeven over de omstandigheden waarin zij de woning van de referentiepersoon verliet. Wel kan op basis van de stukken die zij heeft voorgelegd worden vastgesteld dat ze in de nachtopvang heeft verbleven en thans leefloon ontvangt. Betrokkene staat ingeschreven op een referentieadres. Er kan echter niet blijken dat zij op de één of andere manier nog afhankelijk zou zijn van mevrouw Y.B. (...). In weze is zij volledig afhankelijk van het Belgische sociaal vangnet. Betrokkene heeft geen eigen inkomsten, geen vast adres, geen familiaal of sociaal netwerk waarop zij kan terugvallen. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat zij sedert 06.03.2024 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon.”

En:

“Uit het dossier kan niet blijken dat betrokkene thans tewerkgesteld is of een zelfstandige activiteit voert.

Integendeel, blijkens de voorgelegde stukken ontving betrokkene vanaf 06.12.2024 leefloon. Uit het verslag van het Gespecialiseerd Team Bemiddeling van 28.03.2025 blijkt dat betrokkene onvoldoende het Nederlands machtig is om reeds tewerkgesteld te worden en dat ingezet dient te worden op het aanleren van de regiotaal. Dit betekent dat betrokkene minstens voor de nabije toekomst nog ten laste zal zijn van de staatsfinanciën wat geenszins noopt tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zo gaven we reeds aan dat betrokkene onvoldoende Nederlands kent. Zij schreef zich wel in voor taallessen, maar voor zover uit de door haar overgemaakte stukken blijkt werden deze nog niet met vrucht gevolgd. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ondanks haar twee jaar durende verblijf in België heeft betrokkene dus nog maar de eerste prille stappen gezet in haar cultureel integratieproces. Betrokkene is volledig afhankelijk van het sociaal opvangnetwerk. Zij heeft geen job, geen familiaal netwerk waarop ze kan terugvallen, staat ingeschreven op een referentieadres en ontvangt leefloon. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zoals reeds werd uiteengezet verliet betrokkene in maart '24 de gezinswoning. Sedertdien lijkt ze er helemaal alleen voor te staan. Ze maakt geen gewag van gezinsleden waarmee ze een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben, noch kan uit het dossier blijken dat betrokkene een relatie heeft met een in België verblijvend persoon. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.”

De DVZ is duidelijk niet uitgegaan van juiste feitelijke gegevens en heeft deze niet correct beoordeeld.

Het is namelijk zo dat uit de gevoegde documenten in de e-mails van verzoekster op 17.03.2025 en 31.03.2025 duidelijk is gebleken dat er redenen van sociale en culturele integratie voorhanden zijn die beletten dat verzoekster haar verblijfsrecht zou verliezen.

Zo wordt er in het verslag van de GTB het volgende genoteerd:

“A.D. (...) heeft in november 2024 zelf contact opgenomen met GTB voor een ondersteuning via Werkschakel. Zij heeft een wens om te werken maar door de vele randproblemen was het voor haar niet duidelijk hoe ze deze stap kon zetten.”

En:

“Ze staat open om verschillende jobs te doen vb: schoonmaakhulp, verkoopster, ... en haar droom is om als zorgkundige te werken.

In het eerste gesprek met GTB werd een cv opgemaakt en werden er vacatures bekeken. Ze solliciteerde voor een job als inwonende zorgverlener maar werd niet weerhouden.”

En:

“Om in deze regio te kunnen werken en haar kansen op werk te kunnen vergroten, dient ze in te zetten op het leren van de Nederlandse taal. Zij neemt zelf contact op met de bevoegde instanties. In januari 2025 heeft ze een afspraak en start ze onmiddellijk met de Nederlandse lessen (1. 1).”

En:

“We zijn van mening dat A. (...) een heel grote motivatie heeft om te werken maar dat er een aantal randvoorwaarden zijn die dit momenteel belemmeren. De Nederlandse taal niet machtig zijn, is daar één van. A. (...) is volop aan het inzetten om deze taal zo snel mogelijk onder de knie te hebben en wij zijn ervan overtuigd dat zij dankzij haar grote inspanningen, snel het gewenste niveau zal behalen waardoor de stap naar werk kan gezet worden.”

Er kan dus niet op redelijke wijze worden betwist dat verzoekster een grote motivatie kende om te werken en - onmiddellijk nadat zij de woning is ontvlucht - is gestart met taallessen om zich te kunnen activeren op de Belgische arbeidsmarkt.

Het GTB schrijft daar expliciet bij dat zij zelf intrinsiek gemotiveerd is om te werken in België en taallessen wil volgen, maar dat zij omwille van omstandigheden hiertoe in het verleden niet in staat was.

Dat de DVZ — in tegenstelling tot deze stukken — oordeelt dat verzoekster nog niet aan het werk is en omwille van een gebrek aan sociale en culturele integratie haar verblijfsrecht dient te verliezen, toont aan dat de DVZ niet is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens en deze niet correct heeft beoordeeld.

De DVZ heeft geen rekening gehouden met het voormelde verslag van de GTB.

De door verzoekster overgemaakte stukken werden door de DVZ simpelweg naast zich neergelegd en de motivering van de DVZ gaat lijnrecht in tegen de duidelijke bewoording van het attest van het GTB.

16. Daarenboven motiveert de DVZ haar beslissing door te benadrukken dat verzoekster niet vanaf haar aankomst in België onmiddellijk is begonnen met taallessen te nemen.

De verklaring hiervoor is nochtans simpel: verzoekster werd door haar stiefmoeder verboden om enig contact met de buitenwereld te hebben en alle communicatie met de buitenwereld werd door haar onderschept en verscheurd, zoals duidelijk blijkt uit het verslag van de maatschappelijk assistente. (Stuk 2)

Het verbod om met de buitenwereld te communiceren is precies de reden dat verzoekster haar woning is moeten ontvluchten. Zij wou immers werken en taallessen volgen teneinde te kunnen integreren in de Belgische samenleving.

Het voorgaande wordt eveneens bevestigd door het toekomstige parcours dat verzoekster na de 31.03.2025 aflegde. Zo behaalde zij het certificaat BT2 (Nederlandse lessen), hetgeen haar intrinsieke motivering bewijst. (Stuk 7)

De leerkracht van de Nederlandse lessen schreef hieromtrent ook het volgende: (Stuk 8)

‘Zij was een voorbeeldige cursiste die steeds aanwezig probeerde te zijn. Zij werkte actief mee. Soms had ze voor of na de les een vraag en ook dan deed ze haar best om in het Nederlands te converseren. Ik merkte ook dat ze de extra oefenkansen, die haa online aangeboden werden, gebruikte.’

Nadat verzoekster haar taalcertificaat heeft behaald, heeft verzoekster onmiddellijk het nodige gedaan om haar zoektocht naar werk verder te zetten. (Stuk 9)

Dat de DVZ in tegenstelling tot het voorgaande beargumenteert dat er geen elementen van sociale of culturele integratie konden gevonden worden in het dossier, is bijgevolg manifest onjuist.

Er werden meerdere elementen aangereikt door verzoekster die aantonen dat zij reeds geïntegreerd is in België en zoekende is naar tewerkstelling via haar taalopleidingen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”

17. Tot slot motiveert de DVZ ook als volgt:

“Gezien betrokkene nog maar een tweetaljaar in België verblijft en zij het grootste deel van haar leven in Kameroen heeft vertoefd, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Kameroense maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.”

Uit een recent verslag van haar maatschappelijk assistente blijkt nochtans dat verzoekster absoluut geen banden meer heeft met Kameroen, in tegendeel, zij betreft een kwetsbaar persoon die onmogelijk kan terugkeren naar Kameroen en aldaar geen familie of vrienden heeft. (Stuk 2)

Bovendien is verzoekster op heden ook zwanger. (Stuk 10)

Zo schrijft de maatschappelijk assistente het volgende:

“A. (...) is een jonge vrouw van 21 jaar, afkomstig uit Kameroen. Ze kwam in 2023 naar België via een procedure gezinshereniging, waarbij zij zich vervoegde bij haar vader en stiefmoeder. In Kameroen verbleef ze bij haar biologische moeder, die ziek was. Als jong meisje nam A. (...) een zorgrol op zich, waarbij zij haar moeder begeleidde naar ziekenhuizen en medische instanties. Ze kreeg geen hulp van anderen. Uiteindelijk overleed haar moeder.

Na een korte, onstabiele verblijfperiode bij een tante — die financieel en praktisch geen opvang kon bieden — werd beslist dat A. (...) en haar zussen zich bij hun vader in België zouden voegen, via een gezinshereniging met de stiefmoeder.”

En:

A.(...) heeft geen sociaal of familiaal vangnet in Kameroen. Na het overlijden van haar moeder en de afwijzing door haar tante staat zij er volledig alleen voor. Een terugkeer naar Kameroen zou voor haar, als

jonge vrouw én (straks) moeder kwetsbaar zijn. Er is geen netwerk, geen opvang, geen financiële draagkracht en geen veilige omgeving voor haar en haar kind.

De begeleiding die zij momenteel ontvangt in België — zowel medisch, psychologisch als maatschappelijk — is noodzakelijk en niet zomaar vervangbaar in Kameroen. Een onderbreking van dit traject kan ernstige gevolgen hebben voor haar welzijn en dat van haar kind.”

Verzoekster heeft dus klaarblijkelijk geen enkele band meer met Kameroen en een terugkeer zou dramatische gevolgen hebben voor haar en haar toekomstige kind.

Ook hier motiveert de DVZ dus op basis van onjuiste gegevens zodat zij haar motiveringsplicht schendt.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar tweede middel, behoudens een theoretisch betoog bij voormelde beginselen, uiteen als volgt:

“18. (...)

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing geenszins op een redelijke wijze genomen.

(...)

Indien de DVZ het dossier van verzoekster enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou de bestreden beslissing nooit zijn genomen.

19. De DVZ heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de door verzoekster aangeleverde documenten in navolging van de brief van 17.02.2025.

Onder randnummer 14 gaf verzoekster reeds aan dat in het attest van het GTB (zeer) duidelijk werd betoogd dat verzoekster gemotiveerd was om te werken en onmiddellijk nadat zij de woning was ontvlucht zich had ingeschreven voortaallessen.

De DVZ heeft deze elementen simpelweg naast zich neergelegd en geoordeeld dat er geen sociale of culturele redenen waren die de bestreden beslissing beletten.

Indien de DVZ het dossier enigszins grondig had bestudeerd, dan had men tot de vaststelling gekomen dat verzoekster weldegelijk haar uiterste best deed om te integreren in de Belgische maatschappij.

Het lijkt alsof de DVZ het dossier vanuit een tunnelvisie heeft benaderd en om die reden het verslag van het GTB naast zich neer heeft gelegd. Een dergelijke handelinswijze is nochtans onzorgvuldig en onredelijk. De DVZ dient immers het dossier zorgvuldig te onderzoeken en de beslissing nemen die door ieder redelijk denkend mens zou kunnen worden genomen.

In casu heeft de DVZ op die manier haar zorgvuldigheidsplicht geschonden

20. Bovendien werd in de e-mails van de maatschappelijk assistent van verzoekster van 17.03.2024 en 31.03.2024 telkens aangegeven dat de DVZ bij verdere vragen steeds contact kon opnemen met het CAW.

Ook werd gevraagd of de DVZ bijkomende documenten nodig had om het dossier te vervolledigen.

De DVZ is op dit verzoek nooit ingegaan, men heeft op deze mails niet gereageerd.

In de bestreden beslissing beargumenteert de DVZ dat zij nooit op de hoogte werden gebracht van de reden waarom verzoekster haar woning diende te verlaten. Een zorgvuldig handelende overheid zou in dergelijk geval eenvoudigweg een e-mail kunnen versturen met verzoek tot verduidelijking aan het CAW.

De DVZ heeft niet op zorgvuldige wijze gehandeld daar zij op geen enkele manier bijkomende informatie hebben opgevraagd bij de maatschappelijk assistent van verzoekster ondanks diens vraag met betrekking tot de vereiste documenten.

21. Tot slot is het eveneens onredelijk/onzorgvuldig van de DVZ dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat

- Verzoekster geen taallessen heeft genomen toen zij in de woning van de referentiepersoon verbleef (hiervoor verwijst verzoekster naar randnummer 16)
- Verzoekster nog banden zou hebben met Kameroen (hiervoor verwijst verzoekster naar randnummer 17)

Gelet op het voorgaande heeft de DVZ het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.1.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast wordt er verduidelijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekam nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een visum gezinshereniging werd toegekend, dat zij op 17 maart 2023 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 25 april 2024 van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkreeg als stiefdochter van de Belgische Y.B.M.-J., met wie zij zich vestigde, dat op 6 maart 2024 een voorstel werd gedaan om haar ambtshalve te schrappen uit het vreemdelingenregister, dat blijkens inlichtingen de verzoekende partij plotsklaps de gezinswoning zou verlaten hebben, dat zij nog met haar zus gebeld heeft twee dagen na vertrek maar daarna niets meer van zich liet horen, dat zij op 17 juni 2024 ambtshalve afgevoerd werd, dat haar op 18 februari 2025 per brief de mogelijkheid werd gegeven om haar persoonlijke situatie te duiden nu bleek dat ze niet langer gevestigd was bij de referentiepersoon, dat zij echter geen details over de omstandigheden van haar vertrek gaf, dat op basis van de door haar voorgelegde stukken wel kan worden vastgesteld dat ze in de nachtopvang heeft verbleven, thans leefloon ontvangt en ingeschreven staat op een referentieadres, dat niet kan blijken dat zij nog afhankelijk zou zijn van mevrouw Y.B.M.-J., dat zij volledig afhankelijk is van het Belgische sociaal vangnet, dat zij geen eigen inkomsten heeft, geen vast adres en geen familiaal of sociaal netwerk waarop zij kan terugvallen, dat het niet onredelijk is te stellen dat zij sedert 6 maart 2024 niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon en dat daarom overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht kan worden beëindigd. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van de verzoekende partij, zij op 18 februari 2025 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dat dit verzoek werd betekend op 13 maart 2025, en somt zij de stukken op die de verzoekende partij heeft voorgelegd en motiveert zij dat de aan haar betekende brief voorts vermeldde: *“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”* en dat na 31 maart 2025 geen nieuwe stukken meer werden voorgelegd. De verwerende partij zet vervolgens uiteen waarom zij meent dat er *in casu* geen sprake is van een of meerdere uitzonderingsgronden, zoals die worden geformuleerd in artikel 42^{quater}, §4, (eerste lid,) 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet. Zij motiveert tevens, in het licht van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk, de mate waarin de verzoekende partij banden heeft met haar land van oorsprong, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie en haar gezinssituatie, waarbij zij rekening houdt met de door de verzoekende partij overgemaakte documenten, en komt uiteindelijk tot de conclusie dat gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen het niet inhumain lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij heden te beëindigen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.6. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze niet correct heeft beoordeeld zodat zij in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, dat het namelijk zo is dat uit de gevoegde documenten in de e-mails van de verzoekende partij op 17 maart 2025 en 31 maart 2025 duidelijk is gebleken dat er redenen van sociale en culturele integratie voorhanden zijn die beletten dat zij haar verblijfsrecht zou verliezen, dat in het verslag van het GTB kan gelezen worden dat zij zelf in november 2024 contact heeft opgenomen met de organisatie voor ondersteuning, dat zij een wens heeft om te werken maar door randproblemen het niet duidelijk was hoe ze deze stap kan zetten, dat zij openstaat om verschillende jobs te doen, dat een cv werd opgemaakt en vacatures bekeken, dat ze solliciteerde voor een job maar niet werd weerhouden, dat ze dient in te zetten op het aanleren van de Nederlandse taal, dat ze zelf contact opnam en in januari 2025 start met lessen, dat ze een grote motivatie heeft om te werken maar omstandigheden dit belemmeren, dat ze de Nederlandse taal niet machtig is, dat zij volop aan het inzetten is om de taal zo snel mogelijk te leren en dat de organisatie ervan overtuigd is dat zij grote inspanningen levert en snel het gewenste niveau zal halen zodat de verzoekende partij de stap naar werk kan zetten. De verzoekende partij betoogt dat aldus niet redelijkerwijze kan worden betwist dat zij een grote motivatie heeft om te werken en, onmiddellijk nadat zij de woning is ontvlucht, de taallessen heeft gestart om zich te kunnen activeren op de arbeidsmarkt, dat het GTB expliciet vermeldt dat zij zelf intrinsiek gemotiveerd is om te werken in België en taallessen wil volgen, maar daartoe door omstandigheden in het verleden niet in staat was. De verzoekende partij meent dat waar de verwerende partij – in tegenstelling tot deze stukken – oordeelt dat zij nog niet aan het werk is en omwille van gebrek aan sociale en culturele integratie haar verblijfsrecht dient te verliezen, zij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze niet correct heeft beoordeeld, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het verslag van het GTB, dat de door haar voorgelegde stukken simpelweg door de verwerende partij naast zich neer werden gelegd en de motivering van de verwerende partij lijnrecht ingaat tegen de duidelijke bewoordingen van het attest van het GTB.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar beslissing motiveert door te benadrukken dat zij niet vanaf haar aankomst in België onmiddellijk begonnen is met taallessen, dat de verklaring hiervoor nochtans simpel is, dat zij door haar stiefmoeder verboden werd om enig contact met de buitenwereld te hebben en alle communicatie met de buitenwereld werd onderschept en verscheurd, zoals blijkt uit het verslag van de maatschappelijk assistente, dat dit verbod de reden is waarom zij de woning is moeten ontvluchten, dat zij immers wou werken en taallessen volgen om te kunnen integreren, dat dit eveneens wordt bevestigd door het toekomstig parcours dat zij na 31 maart 2025 aflegde, waarbij zij het certificaat BT2 behaalde, wat haar intrinsieke motivatie bewijst, waarna zij wijst op een evaluatie door haar leerkracht Nederlands en stelt dat zij, nadat zij het certificaat behaalde, onmiddellijk het nodige heeft gedaan om haar zoektocht naar werk verder te zetten. Zij meent dat de verwerende partij in tegenstelling tot het voorgaande beargumenteert dat er geen elementen van sociale of culturele integratie konden worden gevonden in het dossier, dat dit manifest onjuist is, dat er meerdere elementen werden aangereikt die aantonen dat zij reeds geïntegreerd is in België en zoekende is naar tewerkstelling via haar taalopleidingen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat uit een recent verslag van haar maatschappelijk assistente blijkt dat zij absoluut geen banden meer heeft met Kameroen, dat zij integendeel een kwetsbaar persoon is die onmogelijk kan terugkeren naar Kameroen en aldaar geen familie of vrienden heeft, dat zij bovendien zwanger is, waarna zij de verklaringen van de maatschappelijk assistente zoals neergeschreven in het verslag dat zij bij haar verzoekschrift voegt, gedeeltelijk citeert en stelt dat zij dus klaarblijkelijk geen enkele band meer heeft met Kameroen en een terugkeer dramatische gevolgen zou hebben voor haar en haar toekomstig kind, dat ook hier de verwerende partij motiveert op grond van onjuiste gegevens.

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze heeft genomen en het dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht, dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de door haar aangeleverde documenten, dat herhaald kan worden dat in het attest van het GTB duidelijk werd betoogd dat zij gemotiveerd was om te werken en zich, onmiddellijk nadat zij de woning was ontvlucht, had ingeschreven voor taallessen, dat de verwerende partij deze elementen simpelweg naast zich heeft neergelegd en geoordeeld dat er geen sociale of culturele redenen waren die de bestreden beslissing beletten, dat indien de

verwerende partij het dossier enigszins grondig had bestudeerd, zij tot de vaststelling gekomen was dat de verzoekende partij wel degelijk haar uiterste best deed om te integreren in de Belgische maatschappij, dat het lijkt alsof de verwerende partij het dossier vanuit een tunnelvisie heeft benaderd en om die reden het verslag van het GTB naast zich neer heeft gelegd.

De verzoekende partij vervolgt dat bovendien in de e-mails van maatschappelijk assistente van 17 maart 2024 (lees: 2025) en 31 maart 2024 (lees: 2025) telkens werd aangegeven dat de verwerende partij bij verdere vragen steeds contact kon opnemen met het CAW, dat ook gevraagd werd of de verwerende partij bijkomende documenten nodig had om het dossier te vervolledigen, dat de verwerende partij op dit verzoek nooit is ingegaan, dat op de e-mails niet werd gereageerd, dat in de bestreden beslissing de verwerende partij stelt dat zij nooit op de hoogte werd gebracht van de reden waarom de verzoekende partij de woning diende te verlaten, doch dat een zorgvuldig handelende overheid in dergelijk geval eenvoudigweg een e-mail zou kunnen versturen met verzoek tot verduidelijking aan het CAW, dat de verwerende partij op geen enkele manier bijkomende informatie heeft opgevraagd bij de maatschappelijk assistente ondanks diens vraag. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk is geweest door geen rekening te houden met het feit dat zij geen taallessen heeft genomen toen zij in de woning van de referentiepersoon verbleef en dat zij nog (lees: geen) banden heeft met Kameroen.

3.1.7. De verzoekende partij meent dat uit de door haar gevoegde documenten in de e-mails van 17 maart 2025 en 31 maart 2025 duidelijk is gebleken dat er redenen van sociale en culturele integratie voorhanden zijn die beletten dat zij haar verblijfsrecht zou verliezen, doch maakt dit geenszins, zoals ook blijkt uit wat volgt, aannemelijk.

Betreffende de sociale, culturele en economische integratie wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Uit het dossier kan niet blijken dat betrokkene thans tewerkgesteld is of een zelfstandige activiteit voert. Integendeel, blijkens de voorgelegde stukken ontving betrokkene vanaf 06.12.2024 leefloon. Uit het verslag van het Gespecialiseerd Team Bemiddeling van 28.03.2025 blijkt dat betrokkene onvoldoende het Nederlands machtig is om reeds tewerkgesteld te worden en dat ingezet dient te worden op het aanleren van de regiotaal. Dit betekent dat betrokkene minstens voor de nabije toekomst nog ten laste zal zijn van de staatsfinanciën wat geenszins noopt tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Zo gaven we reeds aan dat betrokkene onvoldoende Nederlands kent. Zij schreef zich wel in voor taallessen, maar voor zover uit de door haar overgemaakte stukken blijkt werden deze nog niet met vrucht gevolgd. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ondanks haar twee jaar durende verblijf in België heeft betrokkene dus nog maar de eerste prille stappen gezet in haar cultureel integratieproces. Betrokkene is volledig afhankelijk van het sociaal opvangnetwerk. Zij heeft geen job, geen familiaal netwerk waarop ze kan terugvallen, staat ingeschreven op een referentieadres en ontvangt leefloon. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

De verzoekende partij wijst op het verslag van het GTB (verslag VDAB van 28 maart 2025) – waaruit blijkt dat zij vanaf november 2024 zelf stappen heeft gezet en een wens en motivatie heeft om te werken, hiertoe verschillende stappen heeft ondernomen, waaronder het starten met Nederlandse taallessen, dat zij grote inspanningen levert om snel de stap naar werken te zetten – en meent dat niet redelijkerwijze kan worden betwist dat zij een grote motivatie heeft om te werken en, onmiddellijk nadat zij de woning is ontvlucht, de taallessen heeft gestart om zich te kunnen activeren op de arbeidsmarkt, dat het GTB expliciet vermeldt dat zij zelf intrinsiek gemotiveerd is om te werken in België en taallessen wil volgen, maar daartoe door omstandigheden in het verleden niet in staat was, doch gaat er met dit betoog vooreerst aan voorbij dat geenszins wordt betwist in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een grote en intrinsieke motivatie heeft om te werken. Bovendien doet de wil en motivatie om te werken geenszins afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de verzoekende partij thans tewerkgesteld is of een zelfstandige activiteit voert, dat integendeel zij leefloon ontvangt, dat uit het verslag blijkt dat de verzoekende partij op 28 maart 2025 onvoldoende het Nederlands machtig is om tewerkgesteld te worden, dat zij de taal dient te leren, en zij dus in de nabije toekomst nog ten laste zal zijn van de staat. Het loutere feit dat de verzoekende partij wil werken doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen job heeft en ten laste van de staat is en in de nabije toekomst zal zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, waar zij stelt dat de verzoekende partij nog niet aan het werk is, niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze niet correct heeft beoordeeld, noch dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het verslag van het GTB. Waar zij stelt dat zij, onmiddellijk nadat zij de woning is ontvlucht, de taallessen is

gestart om zich te kunnen activeren op de arbeidsmarkt, mist dit betoog feitelijke grondslag, minstens blijkt dit niet uit de in het dossier en/of bij het verzoekschrift bijgebrachte stukken. Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verzoekende partij ten laatste op 6 maart 2024 de gezinswoning heeft verlaten. Dit element wordt door de verzoekende partij niet betwist. Uit de door haar bijgebrachte stukken blijkt dat zij pas op 14 januari 2025 ingeschreven werd in de taallessen. Er is dan ook geenszins sprake van het onmiddellijk opstarten van taallessen na het ontvluchten van de woning.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen aan te geven dat uit de stukken van het GTB blijkt dat zij een motivatie heeft om te werken en hiertoe taallessen wenst te volgen en intussen volgt, waardoor de motivering dat zij omwille van een gebrek aan sociale en culturele integratie haar verblijfsrecht dient te verliezen, niet gegrond is op juiste feitelijke gegevens en een niet correct oordeel, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het verslag van het GTB, dat de door haar voorgelegde stukken simpelweg door de verwerende partij naast zich neer werden gelegd en de motivering van de verwerende partij lijnrecht ingaat tegen de duidelijke bewoordingen van het attest van het GTB, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij omwille van een gebrek aan sociale en culturele integratie haar verblijfsrecht dient te verliezen, doch wel dat er geen elementen kunnen gevonden worden in het dossier die een beletsel kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, dat het op basis van het geheel van de stukken redelijk is te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die van het land van herkomst en dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van de bestreden beslissing. Het verliezen van het verblijfsrecht vloeit niet voort uit het gebrek aan sociale en culturele integratie, noch uit een onwil hiertoe doch wel uit het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn met de referentiepersoon, wat de verzoekende partij overigens niet betwist. *In casu* wordt enkel vastgesteld dat er geen elementen betreffende de sociale en culturele integratie kunnen gevonden worden in het dossier die een beletsel kunnen vormen voor het beëindigen van het verblijfsrecht. In deze beoordeling wordt geenszins voorbijgegaan aan het verslag van het GTB en de erin opgenomen informatie dat de verzoekende partij sinds november 2024 stappen onderneemt, een sterke motivatie heeft om te werken, daartoe stappen zet en inspanningen levert, waaronder het opstarten van taallessen, doch wordt hieromtrent geoordeeld dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij onvoldoende Nederlands kan om reeds tewerkgesteld te worden en verder dat de verzoekende partij zich wel inschreef voor taallessen maar nog niet kan blijken uit de stukken dat zij deze met vrucht heeft gevolgd, dat het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig is om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven en dat zij ondanks haar tweejarig verblijf dus nog maar prille stappen heeft gezet in haar cultureel integratieproces. De verzoekende partij laat voorts na te verduidelijken op welke wijze de louter geuite wil en motivatie om te werken, zou wijzen op een integratie derwijze de verwerende partij hiermee (op meer uitgebreide wijze) rekening diende te houden. De Raad benadrukt dat nergens uit blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening dient gehouden te worden met de wil tot werken of de wil tot integratie, doch wel met *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*, waarbij moet nagegaan worden of deze elementen van die aard zijn dat zij zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijf. Er blijkt geenszins dat de motivering van de verwerende partij lijnrecht ingaat tegen de duidelijke bewoordingen van het attest van het GTB. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het verslag van het GTB en dat de door haar voorgelegde stukken simpelweg door de verwerende partij naast zich neer werden gelegd, minstens toont zij niet aan dat de door haar voorgelegde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing relevante elementen bevat die de verwerende partij ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar beslissing motiveert door te benadrukken dat zij niet vanaf haar aankomst in België onmiddellijk begonnen is met taallessen, dat de verklaring hiervoor nochtans simpel is, dat zij door haar stiefmoeder verboden werd om enig contact met de buitenwereld te hebben en alle communicatie met de buitenwereld werd onderschept en verscheurd, zoals blijkt uit het verslag van de maatschappelijk assistente – waarbij zij verwijst naar het bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 2: een sociaal verslag van 17 juli 2025 –, dat dit verbod de reden is waarom zij de woning is moeten ontvluchten, dat zij immers wou werken en taallessen volgen om te kunnen integreren, kan de Raad slechts vaststellen dat dit sociaal verslag niet werd voorgelegd aan de verwerende partij, wat overigens ook niet mogelijk was daar het dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat dit sociaal verslag van 17 juli 2025 niet dienstig kan worden bijgebracht. De verwerende partij heeft op grond

van de haar gekende gegevens terecht gemotiveerd *“Zo gaven we reeds aan dat betrokkene onvoldoende Nederlands kent. Zij schreef zich wel in voor taallessen, maar voor zover uit de door haar overgemaakte stukken blijkt werden deze nog niet met vrucht gevolgd. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ondanks haar twee jaar durende verblijf in België heeft betrokkene dus nog maar de eerste prille stappen gezet in haar cultureel integratieproces.”*, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit het verslag van de maatschappelijk assistente geenszins blijkt waarop de vaststellingen zijn gebaseerd en dat niet blijkt dat het verslag vergezeld wordt door objectieve verifieerbare stavingstukken die de in het verslag opgenomen informatie zou staven.

Waar de verzoekende partij meent dat het niet meteen beginnen met taallessen verklaard wordt door het door haar stiefmoeder opgelegde verbod van contact met de buitenwereld, bevestigd wordt door het toekomstig parcours dat zij na 31 maart 2025 aflegde, waarbij zij het certificaat BT2 behaalde, wat haar intrinsieke motivatie bewijst, waarbij zij wijst op een evaluatie door haar leerkracht Nederlands, en stelt dat zij, nadat zij het certificaat behaalde, onmiddellijk het nodige heeft gedaan om haar zoektocht naar werk verder te zetten, waarbij zij wijst op een schermafbeelding van de website of app van de VDAB waaruit blijkt dat zij op 30 juli 2025 een gesprek heeft over haar traject naar werk, dat zij als stuk 9 voegt aan haar verzoekschrift, wijst de Raad er vooreerst op dat noch de behaalde certificaten die zij heden voegt aan haar verzoekschrift, noch de evaluatie die haar leerkracht schreef in een e-mail die de verzoekende partij eveneens bij haar verzoekschrift voegt, noch het aan het verzoekschrift gevoegde stuk 9, werden voorgelegd aan het bestuur, zodat ook hier dient vastgesteld te worden dat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien ziet de Raad niet in, zelfs indien de verwerende partij op de hoogte zou zijn geweest van het niet enkel opstarten van taallessen in 2025 maar ook van het reeds behalen van de eerste certificaten, van het feit dat de verzoekende partij een voorbeeldige cursiste is en van het feit dat zij onmiddellijk de zoektocht naar werk wenste verder te zetten, hoe hieruit kan blijken dat met de taallessen pas in 2025 begonnen werd doordat dit haar voordien verboden werd. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog in wezen wenst aan te geven dat haar na 31 maart 2025 afgelegde parcours haar wil om te integreren en te werken bevestigt, verwijst de Raad – nog los van de vaststelling aldus dat de voormelde documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden – naar wat *supra* reeds uiteengezet werd omtrent de wil tot werken en de (al dan niet bij de aanvraag) aangetoonde wil tot integratie.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing foutief of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijk wijze heeft gesteld dat het *in casu* gaat om de eerste stappen in een cultureel integratieproces en dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die van het land van herkomst.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij in tegenstelling tot het voorgaande beargumenteert dat er geen elementen van sociale of culturele integratie konden worden gevonden in het dossier, dat dit manifest onjuist is, dat er meerdere elementen werden aangereikt die aantonen dat zij reeds geïntegreerd is in België en zoekende is naar tewerkstelling via haar taalopleidingen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat er geen elementen van sociale of culturele integratie voorliggen doch wel dat er geen elementen voorliggen in dit kader die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, waarbij zij toelicht waarom het opstarten van de taallessen de bestreden beslissing niet verhindert en er voorts ook op wijst dat de verzoekende partij volledig afhankelijk is van het sociaal opvangnetwerk, dat zij geen job heeft, geen familiaal netwerk waarop zij kan terugvallen, ingeschreven staat op een referentieadres en leefloon ontvangt.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat in het dossier geen elementen betreffende de sociale en culturele integratie kunnen gevonden worden die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, manifest onjuist is omdat er meerdere elementen werden aangereikt die aantonen dat zij reeds geïntegreerd is in België en zoekende is naar tewerkstelling via haar taalopleidingen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het verslag van haar maatschappelijk assistente, waarbij zij opnieuw verwijst naar stuk 2 gevoegd bij haar verzoekschrift (een sociaal verslag van 17 juli 2025), en stelt dat hieruit blijkt dat zij absoluut geen banden meer heeft met Kameroen, dat zij integendeel een kwetsbaar persoon is die onmogelijk kan terugkeren naar Kameroen en aldaar geen familie of vrienden heeft, dat zij bovendien zwanger is (onder verwijzing naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 10: een medisch attest van 16 juli 2025) en stelt dat zij dus klaarblijkelijk geen enkele band meer heeft met Kameroen en een terugkeer dramatische gevolgen zou hebben voor haar en haar toekomstig kind, dat ook hier de verwerende partij motiveert op grond van onjuiste gegevens, kan de Raad ook hier enkel opnieuw vaststellen dat deze stukken, gelet op het administratief dossier en te meer gelet op de datum van het opstellen van deze

stukken, niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat de verwerende partij er dan ook geen rekening mee kon houden en haar niet kan tegengeworpen worden, onder verwijzing naar deze informatie, dat zij de bestreden beslissing motiveert op grond van onjuiste gegevens. Betreffende het verslag van de maatschappelijk assistente wijst de Raad er overigens opnieuw ten overvloede op dat uit het verslag van de maatschappelijk assistente geenszins blijkt waarop de vaststellingen zijn gebaseerd en dat niet blijkt dat het verslag vergezeld wordt door objectieve verifieerbare stavingstukken die de in het verslag opgenomen informatie zou staven.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat gezien de verzoekende partij nog maar een tweetal jaar in België verblijft en zij het grootste deel van haar leven in Kameroen heeft vertoefd, het niet onredelijk is te stellen dat zij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Kameroense maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar, dat in ieder geval zij zelf geen elementen aanvoert met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Kameroen dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing. Hierbij wijst de Raad er ter volledigheid ook op dat uit het schrijven van de verwerende partij van 18 februari 2025 gericht aan de verzoekende partij, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat de verzoekende partij ook zelf voegt aan haar verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij werd gemeld dat in zoverre er humanitaire elementen zijn in de zin van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, deze kunnen worden overgelegd, dat het concreet, onder meer gaat om elementen inzake *“de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong”*.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog, in haar tweede middel, dat de verwerende partij de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze heeft genomen en het dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht, dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de door haar aangeleverde documenten, dat in het attest van het GTB duidelijk werd betoogd dat zij gemotiveerd was om te werken en zich onmiddellijk, nadat zij de woning was ontvlucht, had ingeschreven voor taallessen, dat de verwerende partij deze elementen simpelweg naast zich heeft neergelegd en geoordeeld dat er geen sociale of culturele redenen waren die de bestreden beslissing beletten, dat indien de verwerende partij het dossier enigszins grondig had bestudeerd, zij tot de vaststelling gekomen was dat de verzoekende partij wel degelijk haar uiterste best deed om te integreren in de Belgische maatschappij, dat het lijkt alsof de verwerende partij het dossier vanuit een tunnelvisie heeft benaderd en om die reden het verslag van het GTB naast zich neer heeft gelegd. Evenmin kan zij gevolgd worden waar zij lijkt te willen aangeven dat de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk is geweest door geen rekening te houden met het feit dat zij geen taallessen kon nemen toen zij in de woning van de referentiepersoon verbleef en met het feit dat zij geen banden heeft met Kameroen.

3.1.8. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij stelt dat zij nooit op de hoogte werd gebracht van de reden waarom de verzoekende partij de woning diende te verlaten, doch dat een zorgvuldig handelende overheid in dergelijk geval eenvoudigweg een e-mail zou kunnen versturen met verzoek tot verduidelijking aan het CAW, dat de verwerende partij op geen enkele manier bijkomende informatie heeft opgevraagd bij de maatschappelijk assistente ondanks diens vraag op 17 maart 2025 en 31 maart 2025 waarbij telkens werd aangegeven dat de verwerende partij bij verdere vragen steeds contact kon opnemen met het CAW, dat ook gevraagd werd of de verwerende partij bijkomende documenten nodig had om het dossier te vervolledigen en dat de verwerende partij op dit verzoek nooit is ingegaan, dat op de e-mails niet werd gereageerd.

De Raad wijst erop dat het motief *“Betrokken heeft echter geen details gegeven over de omstandigheden waarin zij de woning van de referentiepersoon verliet”*, een vaststelling betreft in het kader van de vaststellingen dat de verzoekende partij de gezinswoning zou verlaten hebben blijkens inlichtingen, dat er op 6 maart 2024 een voorstel werd gedaan tot ambtshalve schrapping uit het vreemdelingenregister, dat zij op 17 juni 2024 ambtshalve werd afgevoerd, dat zij in de nachtopvang heeft verbleven en ingeschreven staat op een referentieadres, dat zij volledig afhankelijk is van het Belgisch sociaal vangnet en het redelijk is te stellen dat zij sinds 6 maart 2024 niet meer gevestigd is met de referentiepersoon en het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet daarom kan beëindigd worden. Nu de verzoekende partij niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, noch betwist dat de uitzonderingsbepalingen niet op haar van toepassing zijn, verduidelijkt zij niet op welke wijze de informatie over de omstandigheden waarin zij de gezinswoning verlaten heeft een ander licht kon werpen op deze vaststellingen. Ze heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat de verwerende partij motiveert dat zij nooit op de hoogte werd gebracht van de reden waarom de verzoekende partij de woning diende te verlaten doch deze informatie door de verwerende partij niet werd opgevraagd.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de redenen voor het verlaten van de gezinswoning een invloed hebben op de beoordeling van de humanitaire elementen, kwam het haar toe deze elementen en

bewijsstukken aan te brengen. Immers werd, het weze herhaald, in het schrijven van 18 februari 2025 uitdrukkelijk aangegeven dat in zoverre er humanitaire elementen zijn in de zin van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, deze kunnen worden overgelegd. In zoverre het motief *“Betrokken heeft echter geen details gegeven over de omstandigheden waarin zij de woning van de referentiepersoon verliet”*, zou kunnen betrokken worden op de humanitaire elementen – *quod non* – en de verzoekende partij meent dat het de verwerende partij toekwam hiernaar te informeren indien zij hieromtrent vragen had, wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij ook niet verduidelijkt op welke wijze informatie over de omstandigheden over haar vertrek uit de gezinswoning een ander licht kunnen werpen op de beoordeling omtrent deze elementen. In zoverre de verzoekende partij deze omstandigheden relevant acht in het licht van de beoordeling van de sociale en culturele integratie, wijst de Raad op wat hieromtrent reeds *supra* gesteld werd. De Raad verduidelijkt nog dat het feit dat de verzoekende partij door de redenen waarom zij de woning verliet pas later aan haar integratie kon beginnen, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat in het dossier geen elementen van sociale en culturele integratie kunnen gevonden worden die een beletsel vormen voor het nemen van de bestreden beslissing en benadrukt hij nogmaals dat geen rekening moet gehouden worden met de (aangetoonde) mogelijkheid of zelfs plausibiliteit van een toekomstige integratie doch met de bestaande sociale en culturele integratie, waarbij de vraag dient gesteld te worden of die dermate is dat het een beëindiging van verblijf omwille van het niet langer gezamenlijk gevestigd zijn kennelijk onredelijk maakt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij, indien hiernaar specifiek gevraagd, relevante informatie over de omstandigheden van haar vertrek kon bijbrengen die een ander licht kon werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Naast het feit dat de verzoekende partij via het schrijven van 18 februari 2025 wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld alle nuttige informatie die van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming over te maken aan het bestuur, maakt zij daarnaast ook niet aannemelijk dat zij nog andere elementen had kunnen aanbrengen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt ook om die reden niet aangetoond.

3.1.9. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en deze niet correct heeft beoordeeld zodat zij in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.10. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Het derde middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“22. Doordat de bestreden beslissing verzoekster de facto verplicht naar Kameroen terug te keren, ondanks het feit dat de zus van verzoekster in België verblijft en verzoekster binnenkort zal bevallen van een kind geboren in België.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt en de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen steeds het belang van het kind voorop dient te staan, dat de Staat de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders dient te eerbiedigen en dat elk kind het recht heeft op te groeien bij zijn ouders en om met beide ouders contact te onderhouden.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

23 Verzoekster heeft geen familie in Kameroen. Haar moeder is overleden en haar vader en zus wonen beiden in België.

De DVZ houdt in de bestreden beslissing geen rekening met dit element.

Nochtans was de DVZ op de hoogte van het feit dat de zus en vader van verzoekster - haar enige twee naaste familieleden - in België verblijven.

24. Daarenboven is verzoekster op heden zwanger. (Stuk 10)

Indien haar kind geboren wordt in België en zij dient terug te keren naar Kameroen, zal dat ernstige gevolgen met zich meebrengen voor haar en haar kind.

Verzoekster verwijst hiervoor naar het verslag van de maatschappelijk assistente:

“A. (...) heeft geen sociaal of familiaal vangnet in Kameroen. Na het overlijden van haar moeder en de afwijzing door haar tante staat zij er volledig alleen voor. Een terugkeer naar Kameroen zou voor haar, als

jonge vrouw én (straks) moeder kwetsbaar zijn. Er is geen netwerk, geen opvang, geen financiële draagkracht en geen veilige omgeving voor haar en haar kind.

De begeleiding die zij momenteel ontvangt in België — zowel medisch, psychologisch als maatschappelijk — is noodzakelijk en niet zomaar vervangbaar in Kameroen. Een onderbreking van dit traject kan ernstige gevolgen hebben voor haar welzijn en dat van haar kind.”

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij houdt niet alleen een inbreuk in op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, doch zou evenmin de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM doorstaan.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

3.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.4. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar vader, haar zus en met haar ongeborn kind.

3.2.5. In de bestreden beslissing wordt omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt: *“Zoals reeds werd uiteengezet verliet betrokkene in maart ’24 de gezinswoning. Sederdien lijkt ze er helemaal alleen voor te staan. Ze maakt geen gewag van gezinsleden waarmee ze een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben, noch kan uit het dossier blijken dat betrokkene een relatie heeft met een in België verblijvend persoon. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.”*

3.2.6. De Raad herhaalt dat de verwerende partij bij schrijven van 18 februari 2025 aan de verzoekende partij heeft meegedeeld *“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.”* (eigen onderlijnen).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij stukken heeft overgemaakt van het bestaan en het verblijf in België van haar vader en van een zus, laat staan betreffende de banden tussen hen, noch van het bestaan van een zwangerschap. De verzoekende partij heeft aldus zelf niet aangegeven dat er sprake is van een gezinssituatie waarbij rekening moet gehouden worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht. Het komt de Raad dan ook niet onredelijk voor dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, niettegenstaande zij volgens de verzoekende partij op de hoogte was van de aanwezigheid van haar vader en zus in België, geen beschermingswaardig gezinsleven in overweging neemt.

Nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij geen gewag maakt van gezinsleden waarmee ze een beschermingswaardig gezinsleven zou hebben, en er aldus geen beschermingswaardig gezinsleven bleek op het Belgische grondgebied, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat zij door het nemen van de bestreden beslissing *de facto* verplicht wordt terug te keren naar Kameroen, alweer zij geen familie meer heeft, dat haar moeder is overleden en haar vader en zus in België wonen, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze elementen, dat indien zij, nadat haar kind geboren wordt in België, dient terug te keren naar Kameroen dit ernstige gevolgen zal meebrengen voor haar en haar kind, dat de permanente inbreuk in het gezinsleven niet alleen een inbreuk inhoudt op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag doch evenmin de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM zou doorstaan, is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in haar beoordeling over het gezinsleven van de verzoekende partij, met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden en dan ook niet dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing, artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

3.2.7. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, heeft in beginsel hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, Slivenko/Letland, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* moet dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de verzoekende partij en haar zus en/of haar vader.

Door louter aan te geven dat haar zus en vader in België verblijven en haar enige twee naaste familieleden zijn, toont zij niet aan er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. De verzoekende partij toont niet aan dat er tegenover haar zus en vader, buiten de gewone familiale banden, enige afhankelijkheidsrelatie bestaat. De verzoekende partij maakt het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar vader en/of zus in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

In de voorliggende situatie blijkt voorts niet dat de verzoekende partij dienstig enig gezinsleven kan inroepen met het ongebooren kind. Er moet worden geduwd dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen een minderjarig kind en zijn of haar ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongebooren kind.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.2.8. Wat betreft de verwijzing naar/aangevoerde schending van de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)). De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig naar deze bepalingen verwijzen.

3.2.9. Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend vijftieng door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERHEYDEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER